

Gods dienstknechten

Dienstknechten van Farao

Aanvankelijk ging het Israël goed in Egypte. Ook na de dood van Jozef genoot het volk in Gosen alle rechten van het land. Ze vermenigvuldigden sterk. Dat wordt in Exodus 1:7 met nadruk gezegd.

'Zo werden de kinderen van Israël vruchtbaar en wiesen overvloedig, en zij vermeerderden, en werden gans zeer machtig, zodat het land met hen vervuld werd.'

Hier gebeurde niet zo maar wat! Met grote nadruk wordt er verteld dat het volk uitgroeide tot een macht om rekening mee te houden. Een ieder kon het waarnemen. En dan volgen er die onheilspellende woorden:

'Daarna stond een nieuwe koning op over Egypte, die Jozef niet gekend had.'(v.7).

En inderdaad betekent deze gebeurtenis een ernstige verandering in de levensomstandigheden van het nageslacht van Abraham. De nieuwe heerser ervoer het snel groeiende volk als een bedreiging, en hij meende passende maatregelen te moeten nemen. Het volk dat als de broeders van de koning (Jozef) naar Egypte was getrokken verviel tot een volk van slaven, dienstknechten van de nieuwe Farao. En hun lot werd zo zwaar dat we hen spoedig horen kermen van ellende.

'En het geschiedde na vele van deze dagen, als de koning van Egypte gestorven was, dat de kinderen van Israël zuchtten en schreeuwden over de dienst; en hun gekrijt over hun dienst kwam op tot God.' (Ex. 2:23).

Slavernij, dienstbaarheid, dat was het lot van Israël in Egypte.

Gods dienstknechten

Voor Israël was deze ervaring nuttig. Egypte was niet het aan Abraham en zijn zaad beloofde land. Zonder deze ervaring zou Israël niet zijn gaan roepen om verlossing. Met alle voorspoed in Egypte zou het volk spoedig zijn God, de God van hun vaders, zijn vergeten. Hun geschreeuw uit de diepten van hun ellende wordt gehoord. En de HEERE sprak tot Mozes:

'Ik heb zeer wel gezien de verdrukking van Mijn volk, hetwelk in Egypte is, en heb hun geschrei gehoord, vanwege hun drijvers; want Ik heb hun

smarten bekend. Daarom ben Ik nedergekomen, dat Ik het verlosse uit de hand der Egyptenaren.' (Ex. 3:7,8).

En die verlossing volgt! Met een machtige arm leidt de HEERE hen uit het diensthuis Egypte uit. Verlossing. Vrijheid. Dit woord moeten we wel op de juiste wijze interpreteren. Want Israël gaat nu over in een andere dienstbaarheid! Zij worden **Gods** dienstknechten. Er zijn voldoende teksten die dat bewijzen. Een daarvan is Leviticus 25:55:

'Want de kinderen van Israël zijn Mij tot dienstknechten; Mijn dienstknechten zijn zij, die Ik uit Egypteland uitgevoerd heb; Ik ben de HEERE.'

De wetten van Farao en de wetten van God

Bij die nieuwe vrijheid, en tegelijkertijd nieuwe slavernij van Israël horen wetten, getuigenissen, inzettingen en rechten. Maar deze zijn van een geheel andere aard dan de maatregelen van Farao. Welk doel had Farao met zijn wetten voor Israël? Een van de antwoorden staat in Exodus 1:10.

'Komt aan, laat ons wijselijk tegen hetzelfde [Israël] handelen, opdat het niet vermenigvuldige.'

Dat is het 'wijselijk handelen' van Egypte. Opdat Israël zwak zou worden en om zou komen. Daarop wijst ook de verordening van Farao om alle jongetjes om te doen komen. Eén doel had de machtige Farao met zijn maatregelen. Zich van Israël te ontdoen.

In wat een schril contrast daarmee staan dan Gods wetten voor dit volk! Welk doel hadden die wetten?

*'Gij zult de geboden des HEEREN, uws Gods, vlijtig houden, mitsgaders Zijn getuigenissen, en Zijn inzettingen, die Hij u geboden heeft. En gij zult doen, wat recht en goed is in de ogen des HEEREN; **opdat het u welga**, en dat gij inkomt, en erft het goede land, dat de HEERE uw vaders gezworen heeft.....En de HEERE gebod ons te doen al deze inzettingen, **om te vrezende HEERE onze God, ons voor altoos ten goede, om ons in het leven te behouden, gelijk het te dezen dage is.**' (Deu. 6:18, 24).*

Farao's wetten waren ten dode. Gods wetten waren ten leve.

Een wonderlijke overgang

Een wonderlijke overgang, dat is het. Van Farao's dienstknechten naar Gods dienstknechten. Als een slaaf overging uit het eigendom van de ene meester in dat van de andere, dan moest daar voor betaald worden. En zo is het ook hier. Voor Israël werd een prijs betaald. Een dure prijs. Er werd betaald met de dood! En mede hierom is het zulk een wonderlijke overgang, en bijna niet te begrijpen.

Het was de dood van alle eerstgeborenen in Egypte waarmee werd betaald.

*'Want ik zal in deze nacht door Egypteland gaan, en **alle** eerstgeborenen in Egypteland slaan, van de mensen af tot de beesten toe.'* (Ex. 12:12).

Alle eerstgeborenen in Egypte? Ja, allemaal, ook die in Israël! Tenzij... Tenzij zij schuilden achter het bloed van een volkomen lam. (Ex. 12:13). Dat lam, dat ons wijst op *'het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt'*, op de Eerstgeborene, *'de Eerstgeborene onder vele broederen'* (Rom. 8:29), *'de Eerstgeborene aller creaturen'* (Kol. 1:15), *'de Eerstgeborene uit de doden'* (Kol. 1:18).

Dienstknechten van de zonde en dienstknechten van God

Het lijkt erop dat, toen Paulus zijn zesde hoofdstuk aan de Romeinen schreef, hij gedacht heeft aan deze geschiedenis van het volk Israël in zijn verlossing uit Egypte. Lees dat hoofdstuk aandachtig door en let op het gebruik van het woorden 'dienstknechten' en 'dienstbaarheid.'

Paulus weerlegt in dit hoofdstuk de conclusie als zou de leer die hij alom verkondigt tot losbandigheid en zedeloosheid leiden.

'Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade meerder worde?' (Rom. 6:1).

Gods genade wordt vermeerderd naarmate wij meer zondigen. Dat zou de logische gevolgtrekking zijn die voortvloeit uit Romeinen 5:20, en die de vijanden van Paulus' leer maakten (en maken). In iets andere woorden herhaalt Paulus deze conclusie:

'Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade. Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade?' (Rom. 6:13,14).

Evenals de vraag uit vers 1 beantwoordt Paulus deze vraag zelf met een heftig *'dat zij verre.'* En dan vervolgt Paulus in vers 15 zijn betoog met als kernwoord *'dienstknechten.'*

'Weet gij niet, dat wie gij uzelf stelt tot dienstknechten ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt van degene, die gij gehoorzaamt, of van de zonde tot de dood, of van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?' (Rom. 6:16).

U bent een dienstknecht van de zonde. Of u bent een dienstknecht van de gehoorzaamheid. Van Farao, of van God. U bent een dienstknecht van degene aan wie u gehoorzaam bent. Dat is wat Paulus in dit vers zegt.

'Maar Gode zij dank, dat gij wel dienstknechten der zonde waart, maar dat gij nu van harte gehoorzaam geworden zijt aan de leer, tot hetwelk gij overgegeven zijt. En vrijgemaakt van de zonde, zijt gemaakt dienstknechten der gerechtigheid.' (Rom. 6:17,18).

Ziet u dit? De mensen aan wie Paulus schreef waren voor hun bevrijding dienstknechten van de zonde. Na hun verlossing werden ze ook dienstknechten, dienstknechten van de gerechtigheid. En zo vervolgt Paulus de tegenstelling:

"dienstbaar aan de onreinigheid en aan de ongerechtigheid"

tegenover

'dienstbaar aan de gerechtigheid' (v. 19).

'Van de zonde vrijgemaakt' en *'Gode dienstbaar gemaakt.'* (v.22).

Tussen Egypte en de bevrijding daaruit ligt de dood van het lam. Terugkeer naar Egypte is een onmogelijkheid geworden. De Israëlieten waren van dienstknechten van Farao tot dienstknechten van God geworden. En dat proces is onomkeerbaar. Tussen de zonde en de bevrijding daaruit ligt de dood van Christus Jezus. En in Zijn dood de onze. En ook dat proces is onomkeerbaar.

Als dan deze wonderlijke verlossing ons deel is geworden, laat ons dan niet heimelijk omzien naar de vleespotten van Egypte. Geen verlangen koesteren naar de dienst aan de wereld in de zonde, hetgeen niets anders is dan de harde slavendienst onder Farao, een dienst ten dode. Maar laat ons aan God

dienstbaar geworden Hem met vreugde vrucht dragen met als einde het eeuwige leven. (Rom. 6:22,23). God dienstbaar te zijn in Christus Jezus, dat is de ware en de enige vrijheid.